

POSTANOWIENIE

Dnia 12 maja 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **K.I.**

skazanego za czyn z art. 212§2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 12 maja 2026r.

zażalenia skazanego

na zarządzenie upoważnionego sędziego Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 23 lutego 2026r. w przedmiocie odmowy przyjęcia kasacji

na podstawie art. 439§1 pkt 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

uchylić zaskarżone zarządzenie i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w Gdańsku V Wydział Karny Odwoławczy.

UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 23 lutego 2026r. wyznaczony sędzia Sądu Okręgowego w Gdańsku odmówił przyjęcia kasacji wywiedzionej przez skazanego K.I.

W złożonym zażaleniu skazany wskazał, że niezasadnie i przedwcześnie odmówiono przyjęcia jego kasacji, skoro nie rozpoznano jego wniosku o wyznaczenie obrońcy z urzędu, a także nie rozpoznano wniosku o wyłączenie od udziału w sprawie sędziego A.H.

Argumenty te należy uznać za zasadne.

Jak wynika z akt sprawy pismo skazanego z 19 stycznia 2026r. w pkt 3 (k. 1024) zawiera wniosek o wyłączenie Sędziego A.H., a także wszystkich sędziów i asesorów Sądu Okręgowego w Gdańsku od rozpoznania wniosku o wyznaczenie obrońcy. Wniosek ten nie został rozpoznany, a pomimo tego, Sędzia której wniosek ów dotyczył, podjęła dalsze czynności w sprawie, uznając że pismo skazanego stanowi zażalenie na odmowę wyznaczenia obrońcy z urzędu, który to środek odwoławczy nie przysługuje z mocy ustawy.

Zgodnie z dyspozycją art. 42§3 k.p.k. sędzia którego dotyczy wniosek o wyłączenie może podejmować czynności w sprawie, a stają się one bezskuteczne dopiero po zapadnięciu decyzji o wyłączeniu tego sędziego. Niemniej rozpoznanie wniosku o wyłączenie musi nastąpić niezwłocznie. Skoro zaś rozpoznanie takiego wniosku nie nastąpiło w ogóle, czynności procesowe sędziego, co do którego złożono wniosek o wyłączenie, również muszą być uznane za bezskuteczne.

Powyższe wprost rzutuje na zarządzenie z dnia 4 marca 2026r. Trudno jednak nie dostrzec i tego, że pismo skazanego, w którym wnosi o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu i wyłączenie sędziego, wpłynęło do Sądu Okręgowego w dniu 22 stycznia 2026r., a więc przed dniem wydania skarżonego zarządzenia - 23 lutego 2026r.

Tymczasem reakcją na nie było dopiero zarządzenie z dnia 4 marca 2026r. Zarządzeniem tym, wbrew jednoznacznej treści pisma skazanego, uznano je za zażalenie na zarządzenie o odmowie wyznaczenia obrońcy z urzędu. Trzeba w tym miejscu zatem postawić pytanie, czy pismo mogło być uznane za środek odwoławczy skoro taki środek odwoławczy, w tej materii, nie istnieje w polskiej procedurze karnej? A więc, czy logiczna analiza tego pisma (która zawsze ma na celu odtworzenie rzeczywistych intencji autora) mogła prowadzić do wniosku *ad absurdum*? Co więcej, zwyczajowo przyjmuje się, że o zamiarze skarżenia świadczy najlepiej złożenie pisma w terminie do zaskarżenia decyzji sądu. W tym jednak wypadku, pismo skazanego w takim terminie (zakładając, że dla zażeń wynosi on 7 dni) nie zostało złożone. Jakie zatem względy przemawiały za tym, że pismo to nie jest nowym wnioskiem o wyznaczenie obrońcy, a nieprzysługującym

zażaleniem? Szczególnie, że zawierało ono rozbudowaną w stosunku do poprzedniego wniosku argumentację i załączone dokumenty.

W tej sytuacji, w ocenie Sądu Najwyższego, przyjąć należało, że pismo skazanego jest nowym wnioskiem o wyznaczenie mu obrońcy z urzędu i że zawiera wniosek o wyłączenie od jego rozpoznania Sędziego SO A.H.

Z tych powodów konieczne stało się uchylene zaskarżonego postanowienia. Obowiązkiem Sądu Okręgowego będzie rozpoznanie wniosków skazanego, we właściwym składzie.

Kierując się przedstawionymi względami, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.

Jerzy Grubba

[WB]

[a.ł]